

BETTY
NEELS

Muutuste talv

Originaali tiitel:
Betty Neels
Winter of Change
2010

Kõik õigused käesolevale väljaandele, kaasa arvatud õigused kogu raamatu või selle üksiku osa kopeerimisele ja levitamisele ükskõik millisel viisil, kuuluvad Harlequin Books S.A.-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Books S.A.-ga.

Kaanekujundus koos fotodega pärineb Harlequin Books S.A.-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Tõlkinud Krista Liidaru
Toimetanud Jana Kuremägi
Korrektuuri lugenud Inna Viires

Copyright © 1973 by Betty Neels
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2021.

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises Limited või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

D12406321
ISBN 978-9949-82-839-5

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval
veebipoest www.ersen.ee

Esimene peatükk

Õde Thompson kõndis kiirustamata läbi naiste kirurgiaosakonna, tervitades patsiente majesteetlikult, terav pilk prillide taga märkamas iga väikest viga selles täiuslikkuses, mida ta oma osakonnas nõudis – ning selle hulka ei kuulunud mitte üksnes tema ümber lebavate naiste eest hoolitsemine, vaid ka veekannude asetus öökappidel, hommikumantlite õige käsitus, täiuslikult seatud voodikatted ja patjade sümmeetria. Tema alluvuses töötavad õed vihkasid teda südamest ja kui nad tema osakonda suunati, õppisid nad kiiresti ära, kuidas haihtuda, kui töö seda vähegi võimaldas. See oli midagi, mida hiljuti õeks saanud Mary Jane Pettigrew kuigi hästi ei osanud. Ta vaatas, kuidas ülemus sammus hoolikalt ümbrust silmitsedes aeglaselt ja kindlalt lähemale, samal ajal kui tema vahetas preili Blake'i veremürgitusega sõrmel sidet; tal polnud lootustki seda enne õde Thompsoni kohale jõudmist valmis saada, sest preili Blake oli vana ja värises ega suutnud oma kätt paigal hoida kauem kui kümme sekundit

korraga. Mary Jane, kes nägi, kuidas õde Wells ja õde Simpson haihtusid, üks vahendite pesuruumi, teine osakonna lõpus asuvasse vannituppa, arutles, kui kaua aega läheb, enne kui nad sealt avastatakse, vahepeal aga õnnestub tal ehk õde Thompsoni tuju parandada.

Ta kinnitas sideme korralikult ning tervitas ülemust rõõmsalt, millele too hea daam ei suvatsenud vastata, öeldes hoopis nõudlikult: „Õde Pettigrew, te olete töötanud selles osakonnas kaks nädalat ning pole mitte üksnes distsipliini pidamisel läbi kukkunud, vaid näite olevat ka võimetu osakonda korras hoidma. Kolm patja ja preili Trumpi tekk, samuti proua Pratti veekann on vales kohas...“

Mary Jane pani käärid taskusse ja võttis kandiku haavahooldusvahenditega. Ta vastas rahulikult: „Proua Pratt ei ulata kannu võtma, kui me seda sellele öökapi-poolele ei pane, õde, ja preili Trumpil oli külm, nii et ma panin talle teki peale. Kas õed võivad nüüd minna kohvi jooma?“

Õde Thompson heitis talle halvustava pilgu. „Jah ja vaata, et nad enne härra Crippsi ringkäiku tagasi oleksid!“ Ta pööras kannapealt ringi ja läks tagasi oma kabinetti, naastes viis minutit hiljem infoga, et Mary Jane peab jalamaid ülemõe juurde minema, lisades: „Ma soovitan teil samal ajal kohvipaus teha, muidu hilinete ringkäigule.“

Mis tähendas, et kui see vestlus ei osutu just sekundi mürdosa jooksul vahetatavateks ühesilbilisteks lau-seteks, jääb kohv ära. Mary Jane kiirustas otsejoones

töötajate riietusruumi. Õelgu õde Thompson mida tahes, aga ta kavatses võtta mõned minutid, et end korda seada. Ruum oli väike, seal polnud rohkem kui üks vilets kapp, ning selleks, et oma nägu väiksest peeglist näha, pidi ta kikivarvule tõusma, sest ta oli lühikest kasvu, umbes meeter viiskümmend viis, õblukese kehaehituse ja peene pihaga. Ta heitis pilgu oma peegelpildile, tõi kuuldavale ohke ja tõmbas vormimütsi peast, et saaks siluda oma meepruune peene karvaga sirgeid juukseid, mis olid vanamoeliselt pealaele krunki keeratud. Nägu, mis talle vastu vaatas, oli meeldiv, kuigi mitte ilus; ainult ta malbed ja tumedad silmad kitsaste kaarjate kulmude all olid kenad, kuid ta nina laiavõitu suu kohal oli lühike ja ehkki tal olid suurepärasest korras hambad, meenutasid need talle jänest. Ta pani mütsi uuesti pähe, kinnitas põlle ja hakkas kabineti poole sammuma.

Ta läbis arvukalt koridore, pimedaid vahekäike ja mitu treppi, sest Pope'si haigla oli vana, iidne hoone, millest olid moodsamad lisandused mööda läinud ja mis vajab terve hulga ühenduskoridore. Kuid Mary Jane, kelle pea oli mõtteid täis, rühkis kõhklematult edasi, olles nende seinte vahel elanud rohkem kui kolm aastat. Tal polnud õrna aimugi, miks teda kutsuti, aga kui ta juba kabinetis on, kavatses ta mainida, et pole naiste kirurgiaosakonnas õnnelik. Ta oli seda ametikohta vastu võttes teadnud, et elu seal pole lust ja lillepidu: õde Thompson oli kuulus oma halva iseloomu ja pedantsuse poolest, ent kui Mary Jane hiljuti oma

litsentsi sai, oli ta tundnud, nagu võiks ta mägesid liigutada... Ta otsustas mööda näiliselt lõputuid kiviseintega koridore tuhisedes, et annab kuu lõpus lahkumisavalduse ning vahepeal otsib endale uue töökoha. Mõte Pope'sist lahkumisest muutis ta veidi murelikuks, sest ta oli hakanud seda oma koduks pidama, kuna tal polnud muud kodu. Ta oli varakult orvuks jäänud ja teda oli üles kasvatanud, kui seda nii sai nimetada, vanaisa, erukolonel, kes elas Keswicki lähedal eraldatud majas, kust lahkus harva. Mary Jane veetis ainult pühad seal, elades ülejäänud aja kallis internaatkoolis, kuhu vanaisa oli ta õppima pannud, ning mees oli kergendust tundnud, kui Mary Jane sellest imetlusväärsest õppeasutusest lahkudes ütles, et soovib Londonisse minna ja õeks õppida. Nende umbes kolme aasta jooksul, mil ta oli Pope'sis elanud, oli ta vanaisal külas käinud ainult korra aastas, sest ei tahtnud teda häirida ning teadis, et isegi see kuu aega ta nooruslikku seltskonda mõjus vanaisale veidi väsitavalt.

Asi polnud nii, nagu poleks vanaisa teda omal vaoshoitud, vanainimeselikul moel armastanud, nii nagu temagi vanaisa armastas ja oleks rohkemgi armastanud, kui vanaisa oleks teda julgustanud. Mary Jane leppis nende suhtega sellisel kujul, sest oli praktilise meelega tüdruk, teadlik sellest, et ilmselt jääb tal elus palju lõbusaid hetki olemata, sest ta peab töötama; ta oli kahekümne kahe aastane ja teadis, et suuremale osale meestest läheb naiste puhul peale hea välimus ning selle puudumisel tugev majanduslik seis, mida kumbagi temal

polnud, sest ehkki vanaisa elas küllaltki hästi, oli Mary Jane jõudnud aastate jooksul arusaamisele, et vanaisa vara pidi minema ühele kaugemale sugulasele, keda ta polnud kunagi näinud ning kes elas Kanadas. Vana hea kolonel Pettigrew oli Mary Jane'ile andnud hariduse, korralikud riided ning teinud jõuludeks ja sünnipäevadeks ka ilusaid kingitusi, ent sellest ajast peale, kui Mary Jane õena praktiseeris, polnud vanaisa talle kordagi rahalist abi pakkunud – mitte et tal oleks seda vaja läinud, sest ta oskas oma palga piires majandada, ja ehkki talle meeldisid kallid rõivad, ostis ta neid ainult siis, kui oli piisavalt raha säästnud. Üks talle kuuluvatest luksusasjadest oli väike auto, kingitus vanaisalt kahekümne esimeseks sünnipäevaks: see oli Mini ja Mary Jane armastas seda ning ehkki nääpsuke, oli ta hea juht.

Kabinetiuks oli suletud ja kui ta koputas, kutsuti ta kohe eesruumi, mida valvasid kaks paberitöölle kesken-
dunud õde, kellest üks peatus, et toolile osutada, enne kui taas kirjutuslaual olevatesse paberitesse süvenes. Mary Jane istus tooliserval, jälgides oma kahte kaaslast ning tundes neile kaasa: küllap olid nad alustanud sooviga haigete eest hoolitseda ja vaata, kuhu nad olid jõudnud: terved päevad kirjutuslaua taga, virnade kaupa statistikat ja blankette neid patsientidest eraldamas, mida tema oleks iga hinna eest vältinud, ütles ta endale, kui ta mõtteid segas üks sumin.

Ülemõde oli üsna noor, vaevu neljakümnene, helkivate silmade, kena näo ja musliinmütsi all kaunilt säitunud juustega. Tä naeratas Mary Jane'ile.

„Istuge, õde!“ ütles ta. „Ma pean teile midagi ütlema.“

„Oh issand, mind vallandatakse!“ mõtles Mary Jane. „Vana Thompson on kaebuse esitanud...“ Ta arutles endamisi, mida ta valesti oli teinud, kuid naasis siis oma kaaslaste meeldiva hääle peale reaalsusesse.

„See puudutab teie vanaisa, õde Pettigrew. Tema majapidaja helistas veidi aega tagasi. Teie vanaisa ei tunne end hästi ja palus, et läheksite koju teda põetama. Loomulikult soovite te seda teha, ehkki mul paluti toonitada tõsiasja, et,“ ta peatus, „paanikaks pole põhjust, vähemalt mitte praegu. Ma usun, et teie vanaisa on eakas mees?“

Mary Jane noogutas. „Kaheksakümne kahe aastane,“ vastas ta vaikselt, „aga ta on väga sitke. Kas ma võin kohe minna, palun?“

„Niipea kui soovite. Ma helistan õde Thompsonile ise, nii et te ei pea osakonda tagasi minema. Kui olete oma vanaisa juurde jõudnud, siis ehk annate mulle teada, kuidas olukord on.“

Mary Jane sai loa lahkuda. Ta kiirustas õdede eluruumidesse, olles tänulik, et ei pidanud õde Thompsoniga kohtuma, mõtted juba reisil. Kuna oli sügis, siis oli Cumbrias külm, nii et ta pidi kaasa võtma soojad riided, ent nii vähe kui võimalik – nii võis ta oma kohvri mõne minutiga pakkida. Ta tegeles parajasti sellega, kui magamistoauks avanes ja ta kõige kallim sõbranna Janet Moore sisse astus. „Räägitakse,“ alustas ta, „et sind saadeti ülemõe juurde.“ Ta silmad peatusid voo-

dil olevatel riietel. „Mary Jane, sa pole ju... Ei, loomulikult mitte, sa pole mitte kunagi midagi nurjatut teinud. Mis toimub?“

Mary Jane rääkis talle, surudes samal ajal viimast kampsunit kohvrisse, sulges kaane ja hakkas siis vormiriideid seljast võtma. Ta pani jalga püksid ja selga paksu villase pulloveri ning olles veidi oma juukseid silunud, sidus pähe eredavärvilise salli, lükkas jalad lihtsatesse kingadesse, haaras käekoti ja kohvri ning sammus ukse poole, paludes sõbrannal ka tema riided ära pesta. „Nägemist!“ ütles ta ja Janet hüüdis talle järele:

„Sa ei lähe ju ometi kohe – nüüd? See asub siit kaugel – varsti läheb pimedaks...“

„Kell on kümme,“ teatas Mary Jane, astudes mööda koridori edasi, „see on siit neljasaja seitsmekümne kilomeetri kaugusel ja pealegi tunnen ma teed.“

Londonist välja saamine näis võtvat terve igaviku, ent kui ta oli äärelinnad selja taha jätnud ja A1 peale jõudnud, surus ta jala kindlalt gaasipedaalile, nii et ta väike auto sõitis üheksakümmend kilomeetrit tunnis ja võimalusel veel kiiremini.